

CAPITOLUL 1

– Am înnebunit, nu? Adică, e clar că trebuie să fiu nebună de legat că să fac călătoria asta! Bufoneria asta de croazieră împreună cu familia mea! Și cu Jake!

M-am gândit exact la chestia asta săptămâni întregi, dar astăzi e prima dată când o spun cu voce tare. Când o urlu de fapt, pe cât mă țin plămânii. Din fericire, biroul Monei din Upper West Side a fost pe vremuri studioul de înregistrări al unui moderator de știri de televiziune. Pereții sunt izolați fonic, cel puțin așa-mi spune Mona.

După cum mă port, ar putea la fel de bine să fie și căptușiți.

– Nu, nu ești nebună, îmi spune Mona, calmă ca de obicei. Pe de altă parte, te întinzi mai mult decât te ține plapuma? Poate?

– Dar nu tot așa fac mereu?

– Ba da, zice ea. De când te cunosc eu, cel puțin. Nu-mi spune exact de când.

De douăzeci și șapte de ani, ca să fim exacti – de când am întâlnit-o pe Mona la un curs pentru studenții de anul întâi de la Yale și am descoperit că amândouă eram pasionate în secret de *General Hospital* și eram amândouă amorezate lulea, ca niște găsculițe, de Blackie, personajul jucat de foarte tânărul – și incredibil de frumosul – John Stamos.

– Ei na, că m-am dat de gol cât de bătrână sunt, nu?

Oricum, de două luni Mona îmi este mai mult decât cea mai bună prietenă și sora pe care n-am avut-o niciodată. Este și doctorița Mona Elien, psihiatra mea.

– Da. Știu. Pe hârtie, aranjamentul asta nu pare a fi o idee prea bună. Dar cine trăiește pe hârtie?

– Nu eu.

Eu trăiesc pe cafeină, adrenalină și ture necruțătoare de câte șaisprezece ore la spitalul Lexington, unde sunt chirurg cardiolog. Pur și simplu n-am avut timp și răbdare pentru faza de „hai să ne cunoaștem“ de la terapie. Și-n plus de asta, nu există om pe lumea asta în a cărui părere să am mai multă încredere decât în a Monei. Nu există om în care să am încredere mai mare și cu asta am spus totul.

– Nu că sunt împotriva croazierei. De fapt, cred că e o idee grozavă, Katherine, zice ea. Singura mea îngrijorare e că îți pui prea multe speranțe în ea, pui o responsabilitate prea mare pe umerii tăi și ai copiilor tăi. Ce te faci dacă nu merge?

– Asta e simplu, zic eu. Îi omor întâi pe ei, apoi pe mine, și ne scap astfel pe toți de nefericirea noastră colectivă.

– Ah, superb, zice Mona, perfect calmă, ca de obicei. E bine de știut că ai un Plan B.

Amândouă izbucnim în râs. Cu câți alți psihiatri ai putea face asta?

Însă Mona are dreptate. Chiar că îmi pun multe speranțe în croaziera asta, poate prea multe.

Numai că nu mă pot abține.

Așa se întâmplă când familia ți se destramă în fața ochilor și ești convins că e întru totul vina ta.

CAPITOLUL 2

Ca să scurtăm povestea – transformarea unei povești personale plictisitoare în ceva acceptabil –, problemele au început să se acumuleze cu adevărat acum patru ani, când soțul meu, Stuart, și-a pierdut viața subit. A fost un șoc devastator. Deși Stuart m-a înșelat, și nu numai o dată, am dat vina pe cariera mea și pe programul meu de muncă la fel de mult cât pe el.

În orice caz, moartea lui Stuart a fost chiar mai cumplită pentru cei trei copii ai noștri. Însă pur și simplu nu mi-am dat seama de asta la început. Poate am fost prea absorbită de mine însămi.

Din nu știu ce motiv, mi-am închipuit că familia noastră se va aduna laolaltă și că vom trece prin toate necazurile împreună, uniți într-un front comun.

Mă mințeam singură.

Stuart a fost ancora familiei noastre, el a fost aproape mereu prezent, în timp ce eu am fost aproape întotdeauna la spital sau de gardă. Fără el, copiii au devenit fiecare câte o mică insulă izolată. Erau plini de mânie, deruți și, mai rău, nu voiau deloc să aibă de-a face cu mine. Nu că i-aș putea învinovați. Cu toată sinceritatea, n-am fost niciodată în pericol să câștig vreun premiu de „Mamă a anului“. Eu sunt dovada vie – ca atât de multe alte femei, cred – pentru cât de greu e să ai și o carieră de succes, și timp suficient pentru o relație grozavă cu copiii tăi. Nu e imposibil, dar e extrem de greu.

Însă toate astea sunt pe cale să se schimbe. Sau cel puțin așa sper. Cu disperare.

Începând de vineri, îmi iau un concediu de *două luni* de la spitalul Lexington. Doamna doctor Katherine Dunne iese oficial din tură.

Împreună cu copiii, pentru mare parte din vară, vom face o croazieră pe ocean cu *Familia Dunne*, iahtul familiei, care ne-a adus mereu laolaltă pe când trăia Stuart. Era mândria și bucuria lui – și probabil de aceea nu am putut niciodată să-l vând. N-aș putea să le fac așa ceva copiilor.

Bineînțeles că Mark, Carrie și Ernie urăsc ideea, dar mie nu-mi pasă. Chiar dacă ar trebui să-i târăsc până acolo lovind din picior și zbierând, tot îi duc pe navă!

– Oh, am și niște vesti bune, îi spun Monei, ca încheiere. În sfârșit copiii nu se mai referă la călătoria asta ca la „vacanța disfuncționalei familii Dunne“.

– Asta chiar că e o veste bună, îmi spune Mona cu râsul ei ca un clinchet și pe care-l ador.

– Da, îi zic eu. Acum nu-i spun decât „criza de demență depresivă a mamei“.

Mona râde din nou și de data asta râd și eu cu ea. Am de ales între a râde sau a plânge, sau poate aș putea să mă azvârl pe geam afară.

„Oare în ce m-am băgat? Și cum va supraviețui familia mea?“

Acestea sunt două întrebări foarte bune la care n-am pe moment nici un răspuns.

CAPITOLUL 3

După o burniță mocnită care durase toată dimineața de vineri, la amiază o ceață densă se lăsase peste portul luxos de ambarcațiuni Goat Island din Newport, Rhode Island.

Ceață.

„Cât de potrivit“, se gândi Jake Dunne, întinzându-și corpul zvelt, înalt de un metru optzeci și cinci, pe puntea de lemn de deasupra iahtului răposatului său frate. Poate pentru că nu-i era încă limpede care era ideea croazierei asteia – la ce să se aștepte, cum se va desfășura. Oare va ajunge să regrete?

Tot ce știa era felul cum îi vorbise la telefon fosta lui cumnată, Katherine, când îl sunase cu câteva săptămâni înainte. Disperată. Convingătoare. Felul cum îi vorbise, despre cum voia – nu, cum *avea nevoie* – să facă această croazieră cu copiii, încât îi venea să crezi că era ultima ei speranță de pe lumea asta.

Și atunci cum ar fi putut să spună nu, când îl ruga să le fie căpitan? Nu putuse, bineînțeles. Întotdeauna îi spunea da lui Katherine.

Jake era pe punctul să reia inspecția finală a iahtului, admirând toate parămele și velele noi, când auzi o voce familiară.

– Ce mai faci, J.D.? Mă bucur să te văd.

Jake se întoarse și dădu cu ochii de Darcy Hammerman, căpitanul portului. Darcy stătea pe chei, exact sub el. Era îmbrăcată în același tricou albastru cu sigla Goat Island pe care tot personalul era obligat să-l poarte. Numai că tricoul lui Darcy era

mult mai decolorat, un semn subtil al vechimii ei. Și de ce nu? Ea și fratele ei Robert erau proprietarii portului.

– Hei, Darcy, ce mai faci? îi zise Jake pe tonul lui obișnuit, relaxat.

– Nu prea multe, răspuse zâmbind Darcy. Doar o zi normală când îi duc pe bogătani la bărcile lor care valorează mai mult decât casa mea.

Darcy trecuse bine de treizeci și cinci de ani, era subțire, atractivă și întotdeauna foarte bronzată.

Jake chicoti zgomotos și o văzu pe Darcy întorcându-și atenția asupra iahtului *Familia Dunne*.

– Deci, cum ți se pare? întreabă Darcy. E gata să pornească la drum?

– E puțin cam ruginit, poate, dar, cu siguranță, se poate naviga cu el, răspuse Jake, care știa mai bine ca oricine.

Crescând în Newport, ca mezinul unei familii de marinari împătimiti, pentru Jake navigatul era ca și respirația – un lucru absolut firesc. De fapt, dintre toți membrii familiei Dunne, Jake ajunsese cel mai bun marinar. Câștigase de două ori secțiunea de croazieră la prestigiosul – și extrem de dificilul – concurs de navigație Newport Bermuda.

Cu toate acestea, Darcy nu părea întru totul convinsă de vorbele lui. Continuă să studieze iahtul, părând chiar îngrijorată.

– Ce e? întreabă Jake. Vezi ceva ce eu n-am văzut? A ieșit ceva la revizie?

– Nimic – absolut nimic.

– De când te cunosc – cam de zece ani? Evident e ceva. Așa că spune-mi.

Darcy își îngustă ochii.

– Nu, nu e decât o superstiție stupidă. Asta-i tot.

Jake încuviință și nu mai insistă. Nu era nevoie. Știa exact la ce se referea Darcy. Printre marinari exista o superstiție bine cunoscută. Și mai mult încă, Jake o și credea. Într-un fel, cel

puțin. Și pe el îl împovărase ideea asta. Ca o ancoră de două tone. „O navă care-și pierde căpitanul pe mare rămâne pentru totdeauna o navă-fantomă.“

Stuart murise făcând scufundări de pe *Familia Dunne*. Rezervorul de aer i se defectase și se sufocase. Stuart coborâse și nu se mai ridicase niciodată – adică, până când i se recuperase corpul. Deci pentru Jake, superstiție sau nu, vasul fratelui său mai mare îi amintea obsedant de o tragedie pe care ar fi preferat s-o uite. Măcar de-ar fi putut. Dacă ar fi fost după el, ar fi vândut blestematul de iaht înainte să se așeze pământul pe mormântul lui Stuart.

Dar Katherine insistase cu înverșunare să-l păstreze, probabil din motive sentimentale. Dumnezeu! O verighetă sau un ceas – astea sunt suvenire bune. Nu un iaht de lux Morris de nouăsprezece metri lungime!

Mai rău, vreme de patru ani de zile, iahtul nu făcuse decât să stea într-un depozit. Nici Katherine, nici copiii nu mai navigaseră cu el. Katherine nu-i mai aruncase nici măcar o privire.

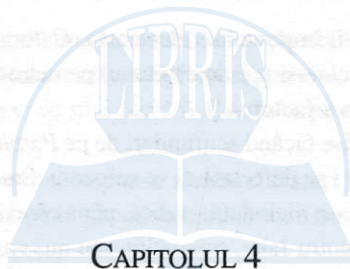
Darcy făcu o grimasă.

– Îmi pare rău, Jake. E o prostie. N-am vrut să te înspăimânt cu tâmpeniile mele obișnuite. O să-mi țin gura asta mare acum. Mai bine mai târziu decât niciodată.

– Nu-ți face griji, Darcy. Totul o să fie bine.

– Bineînțeles c-o să fie. O să aveți o croazieră superbă, zise Darcy, zâmbind larg. Ai nevoie de ajutor înainte să porniți?

– Nu, sunt bine. Salută-l pe Robert din partea mea, spuse Jake, aruncând o privire la ceasul Tag Heuer de pe încheietură. Membrii din Manhattan ai familiei Dunne întârziiau. Bineînțeles. „Singurul lucru de care am acum nevoie e să-mi apară echipajul.“

CAPITOLUL 4

Patruzeci de minute mai târziu, familia Dunne sosi în sfârșit. Contingentul de juniori, cel puțin. Cum ceața încă acoperea portul, Jake își auzi nepoata și pe cei doi nepoți înainte să-i vadă propriu-zis. Încă o dată se gândi: „Cât de potrivit“.

Era groaznic ce limbaj aveau copiii ăștia. Poate croaziera era exact lucrul de care aveau nevoie.

Ultima dată când Jake avusese plăcerea de a se bucura de compania lor zgomotoasă fusese când Katherine se recăsătorise, cu unsprezece luni înainte, la Cape Cod, la luxosul Chatham Bars Inn. Ea cel puțin arăta fericită cu Peter Carlyle – strălucitoare, de fapt – dar întregul weekend, singurul lucru pe care Carrie, Mark și Ernie Dunne păreau să fie în stare să-l facă era să se certe unii cu alții.

Nu, corecție.

Nu părea așa. Așa era.

Și, ascultându-le vocile certărețe apropiindu-se, era limpede că nimic nu se schimbaseră cu echipajul Dunne – echipajul lui acum.

– Vedeți, v-am spus că pe-aici, proștilor. Eu întotdeauna am dreptate. Se vede deja iahtul.

Jake dădu din cap. „Ăsta e clar Mark, chiulanguiu prin excelență. Holden Caulfield al secolului douăzeci și unu.“

– Pe cine faci tu prost, prostule? Nu eu am fost prinsă fumând marijuana în camera de cămin luna trecută. Asta chiar e-a fost o chestie impresionantă, ce să-ți spun!

„Și asta e sigur Carrie, studenta noastră la Yale – studenta noastră cu probleme, din câte-am auzit.“

– Serios? zise Mark. Singurul motiv pentru care tu nu mai fumezi marijuana e că-ți făcea poftă de mâncare prea mare și te-ai îngrășat! Îți atârnă fundul, soro.

– Du-te naibii!

– Ba tu să te duci!

• O a treia voce interveni – mult mai subțire; destul de dragă-lasă, de fapt.

– Îmi pare rău că trebuie să întrerup această conversație interesantă între frații mei cronologic mai mari, dar mă întrebam ceva.

– Ce vrei, piticanie? întreba Carrie.

– De ce nu s-a însurat niciodată unchiul Jake? Nu credeți că e homosexual? Nu c-ar fi ceva rău dac-ar fi.

Jake începu să râdă. „Ei na, negreșit ăsta e Ernie! O întrebare nepotrivită pentru fiecare ocazie.“

Cei trei copii Dunne își făcuseră în sfârșit apariția. Toți zâmbiră de îndată ce-l văzură pe Jake. Oricât s-ar fi disprețuit unul pe altul, toți își iubeau unchiul. El era ruda „de gașcă“. De fapt, el era singurul motiv pentru care acceptaseră în cele din urmă să facă această croazieră.

Nu că ar fi fost dispuși să recunoască fața de Jake. Asta i-ar face să pară atât de penibili.

– Ce mai faci, Carrie? întreba Jake, îmbrățișând-o.

I se părea că totul la biata fată era mai subțire. Prea subțire. Ei, măcar poate vor reuși totuși să remedieze în curând acest lucru.

Carrie își puse o mână pe șoldul osos.

– Am renunțat la o vară întreagă la Paris, pe malul Senei, pentru coșmarul ăsta de familie. Tu ce crezi că fac? pufni ea. Paris, familia Dunne. Paris, familia Dunne. Tu pe care ai alege-o, unchiule?

– Și eu mă bucur să te văd, scumpo, zise Jake, imperturbabil. Și eu am ales familia Dunne pentru vara asta.

Apoi se întoarse și-și ciocni ușor pumnul cu al lui Mark.

– Și tu, amice? La ce-a trebuit să renunți pentru excursia asta?

– La Valerie D'Alexander, răspuse Mark, trecându-și mâna prin părul castaniu, lung și răvășit, care nu mai văzuse un frizer, sau măcar un pieptăn, de luni de zile.

– *Vaaal-ler-rieeee!* schelălăi Ernie. Asta e gagica lui mare și tare de la Exeter. Adică, nu e chiar așa de mare, ca să fiu cinstit. Și fac sex premarital!

– Îmi pare rău c-am întrebat, zise Jake. Am întrebat eu cumva?

Ernie ridică din umerii lui rotunzi. Avea și acum rotunjimile copilăriei.

– Știi, unchiule Jake, cred că eu sunt singurul copil din familia Dunne care vrea să fie aici, zise el. De fapt, știu că e adevărat.

– Presupun că e mai bine decât nici unul.

– Da, am citit într-un jurnal medical al mamei că o schimbare de peisaj e considerată esențială pentru copiii crescuți într-un mediu predominant urban.

Jake pufni neîncrezător în răs. „Oare ce s-a întâmplat cu puștii care citeau cărți de benzi desenate?”

– Câți ani ziceai că ai, Ernie? întreba el. Nouăsprezece, nu?

– Zece. Dar în ani de Manhattan, asta mă face cam de șaisprezece. În plus, am vocabularul unui elev de-a douăsprezecea.

– S-a notat. Ei, dar unde e mama voastră?

– În spate cu domnul Avocat Super-Beton și cu bagajele, răspuse Carrie.

Cariera

– Domnul Avocat Super-Beton, ha? Oare mai detectez încă o urmă de ostilitate față de noul vostru tată vitreg? întreba Jake. Nu contează. Și bagajele? N-au avut nevoie de ajutor la ele?

– Uh! La ce crezi că folosește șoferul limuzinei de la aeroport? zise Mark.

Jake clipi de câteva ori fără să-i vină să creadă. Oare chiar așa s-a exprimat băiatul?

Da, chiar așa.

Și în timp ce începea să se ridice ceața, Jake avu o revelație. Încă nu era pe deplin lămurit cum anume se va desfășura expediția asta maritimă, dar de un lucru era absolut sigur. „Oare Katherine nu vede care e problema? Adevărata problemă? Puștii ăștia sunt răsfățați. Groaznic de răsfățați. Primesc într-adevăr dragoste, dar într-un mod greșit.”

Asta nu era însă o problemă de nerezolvat, își închipui Jake. Două luni pe *Familia Dunne* va fi suficient, se gândi el. La pârșime, la ridicarea velelor, la alinierea lor. La trincă. La spălatul punții. Și să vină potopul și tot o să-i pună pe copiii ăștia la lucru până când o să scoată răsfățul din ei.